

Ratolest'

ČÍSLO 2

ROČNÍK X.

JÚN 2018

PRVÉ SVÄTÉ PRIJÍMANIE

KLÚČ K PREMENE

MINIŠTRANTI V ŠAŠTÍNE

*SKUTOČNÁ CELEBRITA
ANKA KOLESÁROVÁ*

Ani sme sa nenazdali a rok 2018 sa čochvíľa prehupne do svojej druhej polovice. Deti sa už nemôžu dočkať letných prázdnin a my ostatní sa tešíme na pohodové letné dni strávené (aj) pri zaslúženom odpočinku.

Cez leto zavíta nielen do Tatier, ale aj do tatranských kostolov mnoho turistov z domova i zo zahraničia. Pre všetkých záujemcov bude opäť sprístupnený niekdajší farský drevený kostolík, nachádzajúci sa v blízkosti údolnej stanice pozemnej lanovky vedúcej na Hrebienok. Nakuknúť doň môžete vďaka obetavosti ľudí, ktorí si odkrojili zo svojho voľna a svojou prítomnosťou v kostole slúžia tým, ktorí sa chcú na tomto posvätnom mieste stíšiť, pomodliť, či hoci len poobdivovať jeho krásny interié. O tom, že počas takejto služby nie je núdza o rôzne milé príhody, sa môžete, milí čitatelia, dozvedieť aj v aktuálnom vydaní Ratolesti.

Počas poslednej májovej nedele prijalo dvadsaťjeden prvoprijímajúcich detí z našej farnosti do svojich srdc ojazstného živého Krista. Ich starší kamaráti sa zas usilovne pripravujú na birmovku. Vyprosujeme im hojnosť darov Ducha Svätého, a tiež vytrvalosť. Poznáte predsa ten vtíp, kedy sa kňaz sťažuje svojmu kolegovi, že sa mu v kostole usídlili netopiere a on, hoci už vyskúšal všetko možné aj nemožné, nie a nie sa ich zbaviť? Na to mu kamarát kňaz odvetí: „Tu nepomáha nijaké plašenie, priateľu. Aj ja som mal v kostole netopiere – pobirmoval som ich, a viac sa v kostole neukázali!“ Modlime sa, aby birmovka nebola cieľovou stanicou, ale naopak začiatkom opravdivého kresťanského života (nielen) pre našu tatranskú mládež. Za priechrstie ďalších vtífov pre všetkých čitateľov zozbieral náš farník Pavol Stano – takisto ich nájdete na stránkach Ratolesti, ktorú práve držíte v rukách.

Ak dovolíte, jednou príhodou prispejem i ja. Na úvod musím zdôrazniť, že mám azda najlepšiu svokru na svete! Naozaj netuším, odkiaľ sa berie toľko vtífov na účet svokier. Bolo to už dávnejšie, prišla k nám na ohlásenú návštevu. Bol práve prvý piatok, vošiel som do spovednice, kľáčiac som vyznal pred pánom farárom i pred všemohúcim Bohom svoje hriechy. Nastala chvíľa napätého ticha. Pán farár mi adresoval niekoľko povzbudivých slov a viac-menej sám seba sa polohlasne pýta, čo mi dá za pokánie. Vravím mu: „Pán farár, vy to neviete, ale prišla ku nám svokra na návštevu na celý týždeň. Myslíte si, že potrebujem ešte nejakú pokutu?“ Pán farár sa usmial, zachoval duchapritomnosť a vraví: „Len sa pekne za ňu pomodlite!“

Nielen svokrám prajeme požehnané leto. Všetkým obyvateľom i návštevníkom Tatier vyprosujeme hojnosť Božieho požehnaní. Dúfame, že prázdniny nebudú pre nikoho z nás prázdne dni. Či už po práci alebo vo chvíľach oddychu – veríme, že tatranský farský časopis bude vašim milým spoločníkom.

Martin Mistrík a redakčný tím

» Birmovanci na chate

Noc z utorka 27. na stredu 28. 2. 2018 strávili pán kaplán Dávid s birmovancami na horskej chate. Vďaka veľkej prívetivosti chatárky zo Zamkovského chaty, mohli zakúsiť podmienky hôr nielen cez deň, ale aj v noci. Tento čas využili na vzájomné spoznávanie sa. Ponúkol im aj priestor na to, aby odkryli svoje nedostatky, ktoré aj zvládli konkrétne pomenovať. Dúfame, že ich to posunie ďalej a budú mať chuť na seba pracovať. Týmto pozývame všetkých do intenzívnejšej modlitby za birmovancov.

» Duchovná obnova

V dňoch 19. a 20. 3. 2018 bola v našej farnosti tradičná pôstna duchovná obnova. Prihovoril sa nám vdp. Peter Randják, farár v Lechnici, ktorý nám zdôraznil, aká má byť naša viera, aby sme boli spasení.

» Pôstna kvapka krvi

Aby sme nepocítovali nedostatok krvi, ktorá je pre mnohých chorých tak potrebná, pracovníci Národnej transfúznej služby (NTS) v Poprade vyrážajú za svojimi darcami po celom podtatranskom regióne. Aj na fare v Novom Smokovci boli na Kvetnú nedeľu už po dvanásťkrát. Veľká vďaka za kvapky krvi od všetkých 20 darcov. Poďakovanie patrí aj pracovníkom NTS Poprad, ktorí na tento odber pravidelne k nám prichádzajú už šesť rokov po sebe - dvakrát do roka. Už teraz sa pripravujeme a tešíme na odber krvi na jeseň tohto roku vo sviatok Krista Kráľa.

» Krížová cesta

Na Veľký piatok 30. 3. 2018 sme si vykonali pobožnosť krížovej cesty na „Peknú vyhlídku“ nad Starým Smokovcom. V hojnom počte účastníkov sme putovali po jednotlivých zastaveniach, aby sme si tak pripomenuli chvíle, kedy Pán Ježiš trpel a položil život za nás.

» Svätá omša s pátrom Eliasom Vellom

V nedeľu Božieho milosrdenstva, 8. 4. 2018, bola v Novom Smokovci svätá omša s pátrom Eliasom Vellom, pri ktorej boli aj modlitby za uzdravenie.

» Chvály a modlitby za uzdravenie

Koinonia Ján Krstiteľ mala v kostole v Novom Smokovci v nedeľu 8. 4. 2018 chvály a v sobotu 28. 4. 2018 modlitby za uzdravenie.

» Miništranti v Šaštíne

Na národnom stretnutí miništrantov v Šaštíne sa 28. 4. 2018 zúčastnili prvýkrát aj tatranskí miništranti. Viac na str. 9.

» Klúč k premene

Muzikálové predstavenie s názvom „Klúč k premene“ sa uskutočnilo v nedeľu 29. 4. 2018 vo farskom kostole v Novom Smokovci. Viac na str. 6.

» Stolnotenisový turnaj

Deň štátneho voľna, 1. 5. 2018, sme oslávili športovo. Na fare sa konal stolnotenisový turnaj. V priebehu troch hodín si zmeralo zručnosť pätnásť nadšencov pre tento šport, pričom boli zaradení do dvoch skupín. Prvú skupinu tvorila partia mladých a žien, druhú skupinu tvorili muži. V každej skupine hral každý s každým. Atmosféra súťaže bola priateľská, ba až rodinná. Okrem súťažiacich sa počas turnaja vytvorila aj skupinka povzbudzovačov.

» Púť rádia LUMEN

Aj veriaci z našej farnosti s pánom kaplánom Lukášom sa v sobotu 5. 5. 2018 zúčastnili púte rádia LUMEN do sanktuária Božieho milosrdenstva v Krakove.

» Birmovanci na Babej hore

Vo sviatočný deň 8. 5. 2018 sa pán kaplán Dávid s niektorými birmovancami vybrali na Oravu, aby spoločne vystúpili na Babiu horu (1 725 m n. m.), kde mali naplánovanú svätú omšu. Ale poznáte to: človek mieni, Pán Boh mení...:-) Rannú cestu na Oravu zvládli bez problémov, na úpätí Babej hory sa k nim pridali pán kaplán Lukáš s polhorskými i našimi miništrantmi. Potiaľ im počasie prialo, mokri boli iba od potu z neustáleho stúpania nahor. No čím viac sa približovali k cieľu, pridával sa i dážď s vetrom, tak začali zostupovať nadol. Svätú omšu napokon mali vo Vavrečke, v rodisku pána kaplána Dávida.

» Ustavičná poklona Najsvätejšej sviatosti

9. máj je otcom biskupom určený pre našu farnosť ako deň ustavičnej poklony Najsvätejšej sviatosti oltárnej. Tohto roku sme mali Sviatosť vystavenú v kostoloch v Novom Smokovci a v Tatranskej Lomnici a v kaplnke na Vyšných Hágoch.

» Prvé sväté prijímanie

Nedeľa Najsvätejšej Trojice 27. 5. 2018 bola dňom prvého svätého prijímania pre 21 detí z našej farnosti. Deti sa celý rok pripravovali na prijatie Ježiša do svojho vnútra. Túto prípravu sa im naši kňazi rozhodli spestriť duchovnou obnovou na fare. Konala sa z piatku na sobotu 11. - 12. 5. 2018. Okrem sprievodných hier a súťaží boli deťom adresované tri katechézy. Pán kaplán Dávid si s deťmi pripomenul, aké je dôležité a potrebné žiť s Pánom Ježišom. Pán kaplán Lukáš viedol katechézu zameranú na deväť prvých piatkov, pričom sa deti oboznámili s prísľúbeniami plynúcimi z nich. Pán farár Róbert v katechéze o Eucharistii rozvíjal u prvoprijímajúcich detí lásku a túžbu po Eucharistii. Okrem katechéz, ktoré boli pilierom celej duchovnej obnovy, si deti v spoločne strávenom čase vytvárali a prehľbovali priateľstvo. Duchovná obnova bola zakončená svätou omšou obetovanou za nich a za ich rodiny. Prvoprijímajúce deti, ich rodičia a krstní rodičia nasledujúcu nedeľu po prvom svätom prijímaní boli na spoločnom výlete na Levočskej hore. Viac na str. 4-5.

» Fatimská procesia

V nedeľu 13. 5. 2018 uplynulo 101 rokov od zjavenia Panny Márie vo Fatime. Pripomenuli sme si ich pobožnosťou, ktorá začala v kostole v Starom Smokovci a potom sme v procesii so sochou Panny Márie putovali do kostola v Novom Smokovci, kde bola slúžená svätá omša.

» Vigília Zoslania Ducha Svätého

V predvečer sviatku Zoslania Ducha Svätého 19. 5. 2018 sa v kostole v Novom Smokovci konala slávnostná vigília. Nevšednú atmosféru liturgie zvyražovali

viaceré čítania o prísľúbeniach a pôsobení Ducha Svätého i evanjelium. Naši birmovanci čítali po anglicky, po nemecky, po španielsky a po rusky. Evanjelium prečítal pán farár po hebrejsky, pán kaplán Dávid po grécky, pán kaplán Lukáš po latinsky a pán kaplán Ján po starosloviensky. Po svätej omši bolo na fare malé agapé.

» Svätá omša za Leonarda Caminadu

Čestný predseda medzinárodnej únie horských vodcov, záchranár a pilot zo Švajčiarska, veľký priateľ Slovákov Leonardo Caminada, zahynul pri leteckom nešťastí. V nedeľu 20. 5. 2018 bola, za účasti horských vodcov, v kostole v Novom Smokovci obetovaná za neho svätá omša.

» Božie telo

Vo štvrtok 31. 5. 2018 sme slávili sviatok Najsvätejšieho Kristovho tela a krvi. Po slávnostných svätých omšiach v Novom Smokovci a Tatranskej Lomnici nasledovali tradičné procesie.

» Svätá omša na chate pod Soliskom

Milovníci Tatier majú počas letnej sezóny opäť príležitosť zúčastniť sa svätých omši priamo v horách. Prvá bola slúžená na Chate pod Soliskom sobotu 9. 6. 2018.

» Birmovanci na chate

Víkendové dni od 15. do 17. 6. 2018 naši birmovanci strávili spoločne na chate vo Vyšných Ružbachoch. Vyplnili ich rôznymi aktivitami, hrami či rozprávaním sa. O raňajky, obedy a večere sa postarali samotní birmovanci, ktorí ukázali svoje kuchárske nadanie. Nemohli chýbať sväté omše, a na tej o polnoci boli prítomní všetci. Aj keď boli unavení, ostali do konca. O pohodu a skvelú atmosféru sa postarali pán kaplán Dávid a Peťo Dziak, za čo im patrí veľká vďaka.

» Sväté omše v Starom Smokovci

Pravidelné sväté omše v sobotu o 17.00 budú v mesiacoch jún až október v kostole v Starom Smokovci. Počas prázdnin, v júli a auguste, tu budú sväté omše aj v nedele o 19.00 hod.

Zuzana Bradáčová

TATRANSKÉ DETI PRIJALI DO SVOJICH SRDC ŽIVÝ CHLIEB Z NEBA

Vraví sa: „Máj, lásky čas.“ Tento mesiac je však pre nás kresťanov výnimočný tým, že je zasvätený úcte k Panne Márii. Zároveň vo väčšine farností po celom Slovensku tisícky detí po prvýkrát prijímajú do svojich srdc Syna našej Nebeskej Matky - živého Ježiša – na slávnosti prvého svätého prijímania. Dvadsaťjeden mladých Tatrancov sa svojho veľkého dňa dočkalo počas poslednej májovej nedele.

Žiadny skvelý športovec nevyrastie bez poriadneho tréningu. Rovnako tak deti, ktoré vo svojich srdciach nosia túžbu po stretnutí s Kristom vo Sviatosti Oltárnej, sa na túto udalosť musia dlhodobo zodpovedne pripravovať. Od začiatku školského roka sa naši duchovní otcovia venovali téme prvého svätého prijímania nielen počas vyučovania náboženstva v školách, ale aj počas pravidelných svätých omší pre deti či farských katechéz pre rodičov. Ak ste sa, milí farníci a návštevníci Tatier, niekedy po skončení svätej omše nemohli predrať skrz rad detí vinúci sa pred sakristiou, prepáčte. To len naše ratolesti čakali na podpis kňaza do pripravenej kartičky, kde sa zaznamenávala ich pravidelná účasť na bohoslužbách.

Autogramy našich duchovných otcov utešene pribúdali. Vyzbrojení vyplnenými kartičkami a vedomosťami z katechizmu odpovedali naši mladí hrdinovia v predvečer sobotnej svätej spovede na otázky pána farára, ktorými zisťoval ich pripravenosť na prijatie Eucharistie. Neľahkú skúšku všetci úspešne zvládli!

Konečne nadišiel dlhočakávaný deň D. Deti v doprovide svojich rodičov, krstných rodičov a pozvaných príbuzných, zaujali svoje miesta vo farskom kostole. Príležitosť vidieť

svojich malých kamarátov počas ich veľkého dňa si nenechali ujsť ani viacerí tatranskí farníci. Veru, nejednému sa v oku zaleskla slza dojatia pri pohľade na našich malých hrdinov, ako ich počas kázne nazval pán kaplán Dávid. Na príklade známej rozprávky o troch kozliatkach pútavo vysvetlil, že prijatím živého Krista získavajú deti kľúč od svojho srdca. Záleží na nich, komu ho otvoria. Ak Ježišovi, ten v nich bude pôsobiť svojím požehnaním. Prijatie Kristovho tela ešte neznamená, že život bude odteraz plynúť bez problémov, skúšok či pokušení. Ba práve naopak. Deti však vedia, že s Božou pomocou sa dá všetko zvládnuť. Odteraz budú kráčať životom so svojim najlepším Priateľom v srdiečkach. Vyprosujeme pre ne v modlitbách, aby im dobrotivý Pán Ježiš na tejto ceste pomáhal!

PS: Deti, nezabudnite na to, že plyšová ovečka, ktorú ste dostali ako pamiatku na tento veľký deň od vašich kňazov, je kŕmená iba vašimi modlitbami a dobrými skutkami. Robte všetko pre to, aby nezdochla.:

Ďakujeme našim duchovným otcom – Róbertovi, Dávidovi a Lukášovi. Setre Márii Magdaléne, jej spolusestrám, animátorkám detského tímu a všetkým dobrodincom, ktorí svojou nezištnou pomocou akokoľvek prispeli k dôstojnému priebehu a príprave slávnosti prvého svätého prijímania. Vďaka patrí aj pánom kaplánom, ktorí v tatranskej farnosti pôsobili v nedávnej minulosti – Jozefovi, Františkovi a Jánovi. Nech dobrotivý Pán Boh vám všetkým štedro oplatí obetavosť, dobrotu a lásku, s akou pristupujete k formovaniu tatranskej mládeže.

Martin Mistrík

O TOM, AKO NAŠI BIRMOVANCI HĽADALI

A NAŠLI KLÚČ K PREMENE

V nedeľu 29. apríla 2018 sa vo farnosti Vysoké Tatry uskutočnilo muzikálové predstavenie s názvom „Kľúč k premene.“ Mladí z Vysokých Tatier, v rámci prípravy na sviatosť birmovania, dva mesiace nacvičovali spev, choreografiu a samotné stvárnenie celého muzikálu. Hlavnou myšlienkou bolo odhaliť zdanlivú slobodu dnešných mladých ľudí a poukázať na skutočnú slobodu, ktorú môžu nájsť v Kristovi.

Počas celého predstavenia sa prelínali monológy Ježiša s diablom, dobra so zlom. V nich sa odkrýval kontrast slobody. Všetko, čo birmovanci vo svojom živote začali vnímať ako otroctvo, bižutériu hodnôt či dvojtvárnosť, počas predstavenia symbolicky pribili na kríž.

Nácviky boli jednou veľkou dvojmesačnou katechézou, počas ktorej spoznávali, aký je Ježiš v ich živote dôležitý, vnímali potrebu rozhodnúť sa preňho a žiť s ním. Samotný muzikál vytvoril z birmovancov partiu mladých ľudí, ktorí pochopili, že spoločným úsilím sa dajú konať veľké veci.

V marci pri jednom príjemnom posedení to všetko začalo. Monika Kukoľová, Mária Pitoňáková, Ellen Tancošová a ja sme sa stretli, aby sme riešili mládežnícky zbor. Toto stretnutie nám dalo nový impulz, aby sme veci robili inak. Ako inak? Myslím, že odstupom času môžem odpovedať za nás všetkých na túto otázku veľmi jednoducho. Robiť veci inak znamená, robiť to s celým srdcom a nasadením. Byť jednoducho bláznom pre Krista. Až tak, že naše zaniehanie sa stane ich zaniehaním. Ale čím ich zaniehať? Spoločnou prácou na nejakom projekte. My sme si vybrali muzikál, ako ten najlepší projekt na budovanie vzťahu s Bohom a medzi sebou navzájom. Pri písaní scenára sme nemali problém s inšpiráciou, lebo práve zážitky a skúsenosti, ktoré sme spoločne s birmovancami zažili, sa nám stali samotným scenárom. Musím sa ale priznať, že ako prvé sme nemali v rukách scenár ale plagát na muzikál. Robili sme to predsa INAK. Po necelom týždni písania sme vytvorili pracovný scenár, ktorý sa stal konečným s nekonečnými zmenami počas nacvičovania. Boli sme slobodní pri tvorbe. Nechávali sme sa unášať vanutím Ducha. V polovici marca sme na birmovaneckom stretnutí rozdali birmovancom scenár a ukázali plagát. Vysvetlili sme im, čo od nich požadujeme. Pamätám si, že keď som im dával scenár do rúk s pridelenými úlohami, tak to bola riadna sranda. Nácviky sa na prvý

pohľad darili. Učili sme sa spievať a pohybovať. Boli to chvíle radosti. No potom prišiel zlom. Začali sme mávať problémy s nácvikmi. Birmovanci začali byť znechutení a unavení zo stáleho nacvičovania. Dokonca to poniektorí aj vzdali. Nechceli sme ich nútiť, tak sme rešpektovali ich rozhodnutie. Keď sme sa za to modlili, tak jedinou odpoveďou pre nás bolo práve to, že diabol si robí svoju prácu. To nás utvrďovalo v tom, že ide o dielo, ktoré je Bohom chcené. Po týchto časoch trápenia a únavy prišiel konečne čas radosti. Birmovanci to začali napokon brať zodpovednejšie.

Vytvárala sa z nás partia ľudí, ktorá sa začala tešiť zo spoločných stretnutí. Toto mi najviac robilo radosť. Od začiatku sme vedeli, že tu nepôjde o muzikál, ale o čas venovaný DOBRU. Dobro nás spojilo a posunulo ďalej. Robiť veci inak. To platilo aj o generálnych skúškach. Nemali sme jednu generálku, ale dve. Tú druhú sme mali v predvečer predstavenia. Oni na tom fakt makali. Aj keď to na tej generálke nebolo veľmi vidieť. Chaos, vyčerpanosť, začínajúce stresy a k tomu všetkému prvé kontakty s technikou nám nedodávali veľa istoty. Nikto nevedel ako to dopadne. Ani ja:-D. V nedeľu to však všetko začalo. Celý muzikál dopadol perfektne. Každý to odohral ako pán. No keď ľudia na záver začali všetkým tliekať a keď našim mladým darovali dlhý standing ovation, tak som to pochopil. Keď dáme do všetkého svoje srdce, tak to srdce neostane prázdne, ale preplnené. Bol som na nich hrdý.

Každý jeden sa mi stal hrdinom. Cítil som ich radosť. Už viackrát som v živote tliekal s pocitom hrdosti a radosti. Vďaka nim som si tento potlesk, venovaný im, mohol zopakovať. Nieкто si povie, že v dnešnom svete nie sú dobrí mladí ľudia. Ja vďaka nim môžem povedať, že mladí ľudia sú skvelí. Jediné, čo sa vyžaduje od nás, je dôvera v nich. Dôvera k tomu dobru, ktoré v sebe majú a ktoré môžu jedine vďaka našej dôvere odhaľovať.

Do tohto projektu DOBRA sa zapojilo vyše 60 ľudí, ktorým chcem touto formou poďakovať. Veľmi si vážim ich čas a námahu. Počas vystúpení sme si na dobrovoľnom vstupnom vyzbierali nejaké peniaze. Za ne sme boli na spoločnej víkendovej chate vo Vyšných Ružbachoch a časť z peňazí sme sa rozhodli venovať na konkrétne charitatívne diela.

Dávid Sklarčík, kaplán

DOJMY ÚČINKUJÚCICH BIRMOVANCOV

» Šimon:

Myslím si, že muzikál bol dobrý nápad, aj keď zo začiatku som si to nemyslel. Dnes som veľmi rád, že som do toho išiel. Bolo to celkom náročné, spojiť dokopy toľko ľudí, ale spolu sme to zvládli. Teším sa, že som spoznal nových super ľudí. Určite by som chcel, aby sme si nejakú podobnú vec skúsili znova. Celkovo to hodnotím pozitívne, myslím si, že to malo celkom úspech. A hlavne sme spoločne mohli urobiť dobrú vec pre Pána Boha.

» Noro:

Ako viete, so skupinou birmovancov sme si pripravovali muzikál s názvom Kľúč k premene. Mne osobne sa to veľmi páčilo. Nielen ako myšlienka toho, ale hlavne tie spoločné chvíle strávené v dobrom kolektíve. Trávili sme čas spolu na stretnutiach a nácvikoch. A potom to vystúpenie mi prišlo ako krásne zakončenie týchto krásnych chvíľ. Proste na konci som videl na všetkých, ako sme zožali krásny potlesk a podporu od divákov, že boli šťastní z toho, ako výborne sme sa zvládli pripraviť na takéto vystúpenie. Bola to pre mňa aj veľmi dobrá skúsenosť do duchovného života. Som rád, že som sa mohol zúčastniť tohto krásneho podujatia, ktoré ma vnútorne naplnilo. A chcem sa veľmi poďakovať všetkým, ktorí sa zúčastnili na tomto muzikáli, tým, čo nás prišli podporiť a hlavne nášmu kaplánovi Dávidovi, bez ktorého by nič z toho nebolo možné. Ďakujeme.

» Terka:

Muzikál považujem za skvelú cestu, ako sme sa my, birmovanci, mohli navzájom bližšie spoznať, zabaviť sa,

ale samozrejme aj trochu poučiť. Myšlienka muzikálu sa mi pozdávala už od začiatku, kedy sme sa o ňom dozvedeli. Som veľmi rada, že diváci oň prejavili taký veľký záujem, ktorý som (aspoň ja) neočakávala. Bola by som veľmi rada, keby sa aj neskôr naskytla príležitosť uskutočniť podobný projekt, ktorý vďaka nášmu úžasnému pánovi kaplánovi bol taký skvelý.

» Miška:

Scenár k muzikálu sme dostali niekedy v marci, no a 29. apríla sme už naostro hrali pred celým kostolom. Celé piatky a soboty sme trávili nacvičovaním, ale vyplatilo sa. Muzikál zožal veľký úspech a my môžeme byť na seba patrične hrdí. A nielen na seba, ale hlavne na pána kaplána Dávida, bez ktorého by toto nikdy nevzniklo. Pán kaplán Dávid si zaslúži veľký obdiv, pretože, aj keď boli horšie chvíle, nikdy to s nami nevzdal. Ja osobne som za tento muzikál vďačná. Viac sme sa zocelili, spoznali medzi sebou a určite nás to posunulo ďalej.

» Alexandra:

Muzikál bol úžasný. Bolo v ňom vychytené hlavne naše správanie 16-ročných, ako sa správame a čo robíme... Aj keď sme sa niekedy nevedeli skoordinať a nenačili sa text, nakoniec všetko dobre dopadlo. Verím, že to otvorilo oči mnohým ľuďom a uvedomili si tak veľa vecí. My, ako birmovanci, alebo aspoň ja som si po predstavení uvedomila, že je to všetko o nás, o tom, ako žijeme, čo sa nám stalo a čo robíme.

MALÁ TATRANKA S VEĽKÝM SRDCOM

Smokovecká organistka a obetavá Tatranka - Elena Dolinková - sa prednedávnom stala laureátkou ceny Strieborný senior roka na Slovensku. Pri tejto príležitosti sme jej položili niekoľko otázok. V minulom čísle Ratolesti sme vám, milí čitatelia, ponúkli úvodnú časť rozhovoru, kde zaspomínala napríklad na svoju mladosť. Teraz prinášame jeho dokončenie.

» **Život prináša zo sebou aj veľa skúšok. Iste ani vás nemohli obísť. Čo bolo vo vašom živote zvlášť ťažké a ako ste sa s tým vysporiadali?**

Životné skúšky sú veľmi osočné. Pán kaplán Julko Chalupa rozprával, aké nebezpečné je kráčať po močarisku. Človek môže zahnúť. Ale ak do močiara nanosíme skaly, tie spevnia dno a močiar sa môže zmeniť hoci aj na cestu. Skaly zmenili bažinu na pevnú zem. Tak je to aj v mojom živote. Skúšky nás spevňujú, pomáhajú v osobnostnom raste. Zažila som mnoho bolestných situácií, ale vedela som, že Boh vie všetko a všetko je v Jeho rukách. To ma držalo a dnes za tie skúšky ďakujem.

» **Často hovorievate vetu: „Boh je taký úžasný!“ - Dajte nám nejaký dôkaz zo svojho života.**

O tom by som mohla svedčiť skoro každý deň, ale posledné mesiace sa Boh prejavil výnimočne v nám blízkej rodine. Manžel a otec dvoch detí vo vážnom zdravotnom stave už viac komunikoval s nebom ako s príbuznými. Vládla tu bolesť z blížiacej sa rozlúčky, ale posledná nedľa jeho života bola krásna a radosná. Áno! Manželka vyjadrila predo mnou bolesť, že nemohli uzavrieť sviatostné manželstvo, aj keď obaja po tom veľmi túžili. Po rozhovore s kňazom, ktorý situáciu posúdil, začali sa prípravy na vyslúženie sviatosti manželstva na lôžku. Je tu nádej! Ale vydrží do večera, kedy má prísť kňaz? Bude môcť vyjadriť súhlas? Naozaj budú manželmi aj pred Bohom, či to ostane iba túžbou? - vírilo v hlave Lucke. Čím viac sa blížil večer, tým viac strácala nádej. Manželova myseľ blúdila. Komunikácia nemožná. Ja som cez deň zabezpečila tortu - veď na svadbu patrí! Je čas, prichádzam. Najbližší príbuzní a dve deti stoja vedľa lôžka. Kňaz s druhým svedkom už čaká na mňa. V izbe cítim napätie z veľkej chvíle, ktorá sa ani nemusí uskutočniť. Krátko sa spolu pomodlíme a po chvíli počuť pacienta: „ Vidím vás, všetkých,... tu je okno!“ - a ukazuje naň. Na otázku jasne, aj keď ticho, odpovedá. Chceš prijať sviatosť manželstva s tu prítomnou? „Áno!“ a nasleduje obrad. Dve ruky - zovreté - spojené štólou... slzy dojatia a vďačnosti... Tak koná náš úžasný Boh.

» **Ocenenie Senior roka ste získali hlavne za vašu aktivitu v sociálnej a charitatívnej oblasti. Z čoho vychádza toto vaše zameranie?**

Z Ježišových slov: „Čokoľvek ste urobili jednému z najmenších, mne ste to urobili.“

» **Seniory si prevažne myslia, že oni sú tí, ktorí by mali byť prijímateľmi rôznej sociálnej pomoci. Ako by ste svojich rovesníkov inšpirovali k tomu, aby aj oni boli nejakým spôsobom aktívni v poskytovaní pomoci druhým? Kde vidíte priestor na ich realizáciu?**

Je pravda, že sa často stretávame s vetou: „Mám právo na...“, ale Boh nám priamo prikazuje, aby sme žili v láske. Vyjsť zo seba k druhým, k susede, k priateľovi, aby sme s nimi jednoducho boli. Ani nič nemusíme robiť, len mať otvorené srdce. Ak ho otvorím blížnemu, Boh doň vkladá radosť. Takto sa ja obohacujem a život sa mi stáva nádherným. Či sa to neoplatí?

» **Aký by mal byť podľa vás vzťah medzi inštitucionálnou sociálnou pomocou zo strany štátu alebo Cirkvi a dobrovoľníckou pomocou jednotlivcov?**

Dobrovoľnícku pomoc jednotlivcov v sociálnej oblasti vidím ako samozrejmu odpoveď v Cirkvi na potreby blížnych vo svete. Formuje sa počas celých dejín Cirkvi a podľa potrieb danej doby. Keď chce byť verná svojmu poslaniu, vychováva ľudí k tomu, aby boli schopní pomáhať vo svetle Ježišových slov: „Zadarmo ste dostali, zadarmo dávajte!“ Vede ich na tejto ceste a podieľa sa na ich práci. Zo strany štátu je tu veľa medzier, pretože sa tieto vzťahy ešte len akoby vytvárali. Dobrovoľníci znamenajú veľký potenciál, ale musia byť samozrejmu súčasťou spoločnosti, ako je barla pri chôdzi zo zlomenou nohou. Toto zatiaľ chýba.

» **Často sa stáva, že človek s pribúdajúcim vekom upadá do melanchólie, niekedy až k negativizmu. Vás však vidíme stále s úsmevom na tvári. Poradte ostatným seniorom, ako si udržať optimizmus a radosť zo života.**

Ráno treba poďakovať Bohu za nový deň a za Jeho lásku, ktorou nás všetkých ľúbi. Potom už len uchopiť šancu, ktorú som dostala - v maličkostiach objavovať Jeho blízkosť.

» **Nemôžeme opomenúť veľmi dôležitú oblasť vášho života a to je chrámová hudba a spev. Čo pre vás znamená byť tatranskou organistkou?**

Tatranským organistom bol vyše 35 rokov môj manžel Ladislav. Ten titul právom patrí jemu. Slúžil spevom a hrou na organe celý náš spoločný život. Všetok svoj voľný čas venoval hre, nácvikom zboru a sprevádzaniu liturgie. Žili sme v atmosfére spevu a hudby. Ja som len zastupujúca organistka, hrám tam, kde nemá kto hrať. Nemám žiadne hudobné vzdelanie a začínala som ako samouk. Veľmi mi pomohla Ivetka Jasenčáková, ktorá ma voviedla do základov teórie a napísala mi celý notový zošit potrebný ku omši, keďže oficiálne noty pre organistov ešte neboli. Po manželovej smrti som hrala pravidelne. Ale - vďaka Bohu - mladí organisti rastú, takže ja môžem uvoľniť miesto. Keď som hrala, tak s veľkou láskou a vďakou, že vôbec môžem slúžiť na oslavu Boha v našom farskom spoločenstve.

» **Taký senior roka musí mať istotne ešte aj veľa plánov do budúcnosti. Prezradte, čo by ste ešte chceli v živote stihnúť?**

Roky túžim zažiť aktívnu účasť mladých na ich pravidelnej svätej omši so spevom a hudbou. (Veľký zbor už máme a sú úžasní). Moje sny sú splniteľné, už len vydržať..)

» **Čo je pre vás najväčším zdrojom sily?**

Prítomnosť Boha v Eucharistii a v Božom Slove. Jeho blízkosť a otcovská starostlivosť!

» **Slávnym ľuďom sa na záver rozhovoru zvykne položiť otázka „Čo by ste chceli odkázať našim čitateľom?“**

Žime v láske! Ponorme sa do Lásky Ježišovej a On bude milovať našim srdcom. On to dokáže! Nie my, ale On v nás!

Za rozhovor ďakuje Lukáš Stolárik, kaplán

MINIŠTRANTI V ŠAŠTÍNE

Na národnom stretnutí miništrantov v Šaštíne sa tohto roku zúčastnili prvýkrát aj tatranskí miništranti.

Národná svätýňa Sedembolestnej Panny Márie tohto roku privítala 12. ročník celoslovenskej púte miništrantov. Stretnutia sa zúčastnilo viac než 220. miništrantov z celého Slovenska. Bohatý program pre všetkých pripravili miestni bratia pavlíni, bratia saleziáni (organizačný tím miništrantského tábora Tymian) a seminaristi Kňazského seminára sv. Cyrila a Metoda v Bratislave.

Témou tohtoročnej miništrantskej púte bola odvaha. Mladší účastníci mali v bazilike o tejto téme prednášku, ktorú si pre nich pripravil salezián Jozef Luscoň. Starší miništranti sa mohli na workshopoch dozvedieť o odvahe, o ktorej hovorili hrdinovia súčasnosti: hasiči, záchranári, policajti, vojaci, ale i muži, ktorí pracujú s tými poslednými v spoločnosti a pomáhajú im zaradiť sa do života.

Hlavným bodom programu bola slávnostná svätá omša, na ktorej miništrovali všetci prítomní miništranti. Hlavným celebrantom bol trnavský arcibiskup Mons. Ján Orosch. V homílii si zaspomínal na svoje miništrantské roky, na ktoré má nádherné spomienky. Chlapcov povzbudil, aby sa snažili byť v miništrantskej službe nanajvýš profesionálni a horliví a aby vedeli prekonať aj prípadné pohrdanie, ktoré sa im môže dostať od ich ináč zmýšľajúcich rovesníkov.

Po obede sa miništranti mohli zapojiť do rôznych súťaží. Svojou prítomnosťou ich až do záveru programu sprevádzal pán arcibiskup Orosch aj don Luscoň. Celý program sa zakončil v bazilike spoločnou adoráciou.

Lukáš Stolárik, kaplán

FARSKÁ CHARITA VYSOKÉ TATRY

Farská charita Vysoké Tatry (FCHVT) bola zriadená rozhodnutím spišského diecézneho biskupa Mons. Františka TONDRU dňa 11. februára 1993 – v zmysle kánona 301 a kánona 298 § 1 Kódexu kanonického práva. Organizačne je začlenená do Spišskej katolíckej charity, svoju činnosť orientuje najmä na pomoc viacdenným rodinám a starším ľuďom v hmotnej núdzi, pomoc dlhodobo chorým a zdravotne či sociálne odkázaným. Čestným predsedom je pán farár Róbert Tokár.

V apríli dobrovoľníci FCHVT rozdávali po svätých omšiach dotazníky, ktoré ste o týždeň vyplnené vrátili. Z Tatranskej Polianky a Štrbského Plesa sa nám nevrátil žiadny, z Vyšných Hágov a Novej Polianky máme po jednom, z Nového a Dolného Smokovca po šesť, z Tatranskej Lomnice tri, spolu 17 dotazníkov. Mali sme jednu prosbu o pomoc, ktorú sa nám už podarilo vyriešiť. Poukázali ste na dva prípady, kde si myslíte, že je pomoc potrebná a ostatní ste pomoc ponúkli. Máme dobrovoľníkov ochotných pomôcť starým a chorým, pomôcť pri strážení detí, viacdennej rodine, doučovaní

anglického jazyka detí. 26. 5. 2018 bolo prvé stretnutie dobrovoľníkov, ktorí v dotazníku vyplnili pomoc starším v Zariadení pre seniorov Leonardo v Tatranskej Polianke priamo pri starkých. Súčasťou FCHVT sú aj dobrovoľníci, ktorí venujú svoj čas deťom v detskom domove v Tatranskej Lomnici, deťom, ktoré vo svojom pomerne krátkom živote už zažili mnoho nelásky a trápení.

FCHVT by určite nemohla a ani nikdy nebude môcť fungovať bez ochotných dobrovoľníkov, a preto sa chceme poďakovať všetkým vám, ktorí ste vyplnili dotazníky, všetkým vám, ktorí ste prejavili ochotu nezištne pomôcť.

Ak sa chcete pripojiť k dobrovoľníkom, ak potrebujete pomoc, alebo viete o niekom, kto pomoc potrebuje, prídte na stretnutie posledný pondelok v mesiaci po svätej omši na faru.

Veríme, že postupom času sa pôsobnosť FCHVT rozšíri do všetkých tatranských osád a žiadna núdza nezostane, aj vďaka vám, nepovšimnutá. Pán Boh zaplať všetkým vám, ktorí máte ochotu pomáhať.

Dobrovoľníci FCHVT

...PRI STRÁŽENÍ KOSTOLA...

Prinášame sú zážitky štyroch ochotných dám z tých, ktoré niekoľko hodín od júna do septembra strážia kostol v Starom Smokovci. Ak pôjdete okolo, zastavte sa, usmejte, porozjímajte a skúste zväziť, či by ste nemohli obetovať apoň polovicu dňa v mesiaci nášmu drevenému kostolíku a službe farnosti.

V roku 1947 sme prišli bývať do Starého Smokovca. Na kostol v Smokovci máme pekné spomienky. Chceme, aby aj návštevníci Tatier mohli prísť do tohto chrámu, preto sme sa prihlásili na strázenie kostola. Do chrámu prichádzajú ľudia pomodliť sa, niektorí len pozrieť si pamiatky. V nedeľu príde aj okolo 300 návštevníkov. Pri službe sme prežili mnohé milé zážitky, ktoré nás potešili. Napríklad prišla výprava mládeže, spoločne sa nahlas pomodlili a potom zaspievali mariánske piesne. Prišla aj rodinka so štvorročným synom, ktorý nevedel ešte čítať, ale zobral si spevník a začal sa nahlas modliť ako bol naučený z domu. Oslovil nás pán, ktorý je Slováčok vystahovaný do Austrálie a povedal, že je veľmi rád otvorenému kostolu. Nikdy pri návšteve domoviny ho neobide. Ďalší zážitok sme mali, keď mladomanželia, ktorí mali deň predtým svadbu prišli k oltáru, dlhšiu dobu sa modlili, potom sa pobožkali a odišli do Grandhotela, kde bývali. Bolo by nám ľúto, keby kostol nebol otvorený cez sezónu pre návštevníkov, a preto, aj keď sme už staré, sme sa prihlásili na strázenie kostola v Starom Smokovci. Touto malou službou chceme pomôcť našej farnosti.

Sestry Estera Palkovičová a Oľga Vitková

Myslím, že to bolo počas Medvedích dní. Na naše veľké prekvapenie zavítal do kostola medveď, nie však skutočný, ale jeden z maskotov, ktorí sa v okolí pohybovali. Jeho príchod potešil nielen nás, ľudí ktorí sme tam boli, ale určite aj nebo. Rada by som toho „medveďa“ pozdravila a pozvala ho, aby si návštevy v kostole opakoval aj bez „medvedej masky“.

Ilza Schwartzová

» Dar alebo obeta?

Keď som prvýkrát ako „strážkyňa“ otvorila kostol v Starom Smokovci, hneď za mojimi päťami vstúpil vysoký asi 45 ročný muž, trochu zarastený a veľmi jednoducho oblečený. Zlakla som sa ho, zostala som v strehu. Muž si hneď pri dverách klakol na obidve kolená. Chvilku klačal, prežehnal sa, poklaskal a odišiel. Vydýchla som si, nemal zlý úmysel! Veľmi to na mňa zapôsobil. Prišli mi na myseľ slová Svätého Písma, ako vstúpili do chrámu dvaja, farizej a mýtnik. Všetci to poznáme. Mýtnik sa modlil: „Bože odpusť mne hriechnemu“, pyšný farizej: „Ďakujem, že nie som ako tento mýtnik...“.

Ticho, prítomie kostola a myšlienka, že sa nemusím ponáhľať, mám pred sebou pár hodín služby, mi navodili otázku: Koľkokrát som ja vošla do kostola ako mýtnik (ako tento muž, ktorý teraz odišiel) a koľkokrát ako farizej?! Nestačila som myšlienku rozvinúť a počujem detské hlasy a kroky. Prichádzajú štyri deti, najmenší, asi trojročný chlapček, mi zvestuje, že majú malú sestričku a mamička je s ňou vonku. Deti si posadajú do prvej lavice, za nimi ide otec, klakne si vedľa nich, deti si poklasknú

tiež, spolu sa potichučky modlia. Prichádza mama, v šatke má malé bábätko. Ticho stojí pri klačiacom manželovi. Nepočuť čo sa modlia, ale žena jemne pohladí klačiaceho manžela po hlave. Odchádzajú, otec pohľadom „skontroluje, či idú všetky deti“. Musím, jednoducho nedá mi, pristúpim k mame a poviem: „Ste krásni!“ Povie: „Ďakujem.“ a jej tvár, žiariaca radosťou, šťastím a úsmevom vyjadruje – lásku.

Ľudia prichádzajú, niektorí v skupinkách, niektorí sa modlia, iní fotografujú, obdivujú krásu kostola, ale niektorí ani nevedia, že sú v kostole, snažia sa vojsť aj so svojim psom. Prídu chvíle, kedy je kostol prázdny. Sú to krásne chvíle, snažím sa trochu usporiadať myšlienky, poprosím: „Pane, požehnaj rodiny, nielen u nás na Slovensku, ale aj na celom svete, nech v nich prebýva Tvoja láska.“ Moju pozornosť upútajú trochu šuchotavé kroky a ťažší dych. Vidím prichádzať starkú so starkým alebo babku s dedkom (ako chcete). Vôbec sa nepodobajú na starkých z televíznej obrazovky, ktorým pomáhajú rôzne výživové doplnky. Ale sú rozkošní! Držia sa za ruky ako malé deti! Trochu objemnejší, oblečenie o móde nič nehovorí, vek – jednoducho sú starí (tak často sa bojíme povedať toto slovo). Trochu sa porozhliadnu a idú si sadnúť do poslednej lavice, pomaličky. Ešte sa nevydýchali. Po chvíli dedko potapká babku po kolene – môžeme - a začnú sa spolu modliť. Ešte chvíľka ticha, dedko pomôže babke z lavice, prežehnajú sa a znovu držia sa za ruky ako malé deti, typickým krokom starých ľudí, odchádzajú. Ich tváre prezrádzajú pokoj, odovzdanosť. Keď sa nám stretnú pohľady, kývneme si na pozdrav, úsmevy prezrádzajú porozumenie.

Ako je dobre, že mám službu, že strážim kostol: Sväté Písmo...: „Keď nebudete ako deti...“ Zážitkov je veľa, to sa ani nedá celkom vyjadriť, to ticho a samota v kostole, to treba zažiť. Jedno malé dievčatko troj až štvorročné príbehlo, zalomilo ručičkami a zvolalo: „Jéééééj, tu je nebo.“

Služba strážiť kostol je skutočne dar.

Ale áno, je to aj obeta. Niekedy sa treba zrieknuť domáceho pohodlia, spoločnosti, výletu, niekedy je tam zima, ba stalo sa mi, že ma premochol aj mikrosprávok. Ale dar rozhodne prevyšuje obetu. A Darca, s ktorým toto všetko prežívate, ktorý prebýva vo svätostánku, je veľmi, veľmi štedrý. A nielen voči nám, čo strážime, ale aj voči tým, čo kostol navštívia, aj keď sú niektorí neveriaci. Máme tam možnosť a čas prosiť aj za nich. A nesúdiť nikoho.

Viac ako inokedy si uvedomujem, že kostol je príbytok Boha, vo svätostánku je prítomný Ježiš! A strázenie ma učí, že všetci, celkom všetci sme sestry a bratia, aj keď nevedieme siahodlhé rozhovory a nie sme náhodou nerozluční priatelia, sme stvorení na obraz Boží. A to je škola na celý život.

Vďaka Ti Pane za dar strázenia.

Klára Lajšová

Pripravila Eva Puškárová

Očakávame od tých našich detí a mladých, že budú múdrejší, ako sme boli my. A oni nie sú. Chceli by sme, aby nerobili chyby, ktoré sme robili my a oni ich robia. My na naše chyby sme už mnohokrát zabudli, ale ich chyby vidíme.

Na prijatie sviatosti birmovania sa pripravujú naši mladí. Túžime po tom, aby sa ich dotkol Boh a oni spoznali, čo je to najvzácnejšie a najhodnotnejšie na tomto živote. Že na tomto svete nie sú náhodou a nie sú pochybným výsledkom šťastnej zhody okolností. Že sú tu vďaka tomu, že ich od večnosti Nieкто miloval a v tejto svojej činnosti neprestáva. Voláme ho Boh a vďaka Ježišovi Kristovi vieme, že mu môžeme úprimne povedať Otec. Trápime sa aj s tým, že mnohí tí naši mladí nevedia presne, čo toto slovo znamená a koho označuje.

Túžime po tom, aby pochopili a žili aj to, že oni nie sú stvorení len z lásky, ale aj pre ňu. Že vtedy zakúšajú plnosť života, keď dokážu zabudnúť na seba a žiť pre lásku. Každý si však lásku tak trochu vysvetľuje po svojom, na základe svojej rodiny, svojich skúseností a predstáv. Preto sa v láske možno veľmi rýchlo pomýliť a zažiť sklamanie a bolesť. My vieme, že tá pravá láska sa volá Ježiš Kristus. Že On nám zjavil plnosť tej Božej Lásky, tej, ktorá nikdy nesklame. A keď žijeme, resp. sa snažíme žiť podľa nej, lepšie povedané podľa Neho, tak je to istota a radosť, ktorú nám nikto nevezme a ktorá je tou správnou cestou. My starší sa s tým sami trápime, ale vieme, kde je náš cieľ, miesto naplnenia lásky – v Bohu (to „miesto“ voláme nebo) a vieme aj cestu, spôsob ako to dosiahnuť – Ježiš Kristus. Tento svet im ponúka mnohé lákadlá, o ktorých sa nám v ich veku ani nesnívalo. Majú to ťažšie ako my, ale práve to pre nich môže byť osožnejšie, pretože svoju vieru si musia vybojovať tvrdsie, ale tým aj hodnotnejšie. Tento svet ich často klame, pretože je poznačený Zlom. Nahovára im,

že si môžu žiť podľa seba, veď je sloboda a aj ten najhlúpejší názor, dokonca klamstvo zabalené do vznešených slov a lákavej reklamy, má svoje miesto. Voláme to demokracia a keby bol niekto proti, tak to už voláme diskriminácia. Klame ich, že každá cesta je tá správna a oni si môžu vybrať, čo sa im len zachce. Môžu, Boh im dáva slobodu, len keď si vyberú tú nesprávnu, zlú cestu, tak ju berú aj s následkami. Snažíme sa im ukázať cestu Ducha, ktorého ovocím je láska, radosť, pokoj, zhovievavosť, láskavosť, dobrota, vernosť, miernosť, zdržanlivosť (Gal 5, 22-23). Tento svet im ponúka žiť telesne a skutky tela sú zjavné: je to smilstvo, nečistota, chlípnosť, modloslužba, čary, nepriateľstvá, sváry, žiarlivosť, hnevy, zvady, rozbroje, rozkoly, závišť, opilstvo, hýrenie a pod. (Gal 5, 19-21). Ide tu o duchovný boj, o zápas o ich duše, o ich budúcnosť. Necháme ich v tomto boji samých?

Mnohokrát nás tešia, pretože na nich vidno, že im ide o Ducha, že túžia po Bohu. A nemožno na nich nevidieť pokrok, ktorý urobili. Napriek tomu ešte stále mnohí nie sú zrelí na samostatný život ducha v tomto svete. Spôsob, účinný spôsob ako im pomôcť, je modlitba. A to každodenná modlitba a obeta. Každý utorok po svätej omši v Novom Smokovci sa spoločne modlíme za nich. Pekné je, že tam prídu aj ich rodičia. Chcem Vás všetkých, ktorí čítate tieto riadky, pozvať a veľmi úpenlivo poprosiť o pravidelné modlitby za našich birmovancov. Sú to naši mladí ľudia, budúcnosť tejto farnosti. Aj keď tu zrejme mnohí nezostanú, oplatí sa do nich investovať. Prosím vás všetkých o každodenné modlitby za nich a ak môžete, pridte aj v utorok po svätej omši do kostola v Novom Smokovci, pretože spoločná modlitba má väčšiu silu.

Róbert Tokár, farár

PRE DETI

A O DEŤOCH

...ČO SME SPOLU ZAŽILI

Ďalší školský rok sa prehupol ku svojmu koncu a s ním aj piatkové sväté omše pre deti a naše spoločné stretnúť.

Na svätých omšiach pán farár a páni kapláni pokračovali v rozprávaní o veľkých hrdinoch Starého zákona. Pribudli k nim proroci Eliáš, Elizeus a Daniel, verný Tobiáš, odvážna a bohabojná Judita, krásna a múdra Ester, ale aj Jób, ktorý vedel „mlčať“. Z ich životov sme sa dozvedeli, aký nesmierne veľký a mocný je Pán Boh, ako všetko múdro riadi a ako nás má veľmi rád... Aby nám to všetko ukázal, volá si ľudí – hrdinov, ktorí ho počúvajú, sú mu verní, nasledujú ho a s láskou mu

slúžia. Potešila nás správa - či sme veľkí a či malí, volá aj nás. Chce, aby sme boli jeho hrdinami práve tam, kde žijeme...

A čo všetko sme spolu zažili na stretnutiach? Vždy niečo nové a pekné... Zahrali sme si príbehy zo života proroka Eliáša. Vyplnili o ňom kvíz a najmenší vymaľovali obrázky. Prorok Elizeus vykonal veľa zázrakov a aj my sme mali stretnúť o hľadani zázraku. Prechádzali sme jednotlivými stanovišťami, na ktorých sme zdolávali rôzne úlohy a získali kľúč k zázraku. Čo myslíte, čo bol ten zázrak? No predsa každý jeden z nás. Opäť sme boli navštíviť starkých v Leonarde v Tatranskej

Polianke. Zaspievali sme im pesničky, pomodlili sme sa s nimi a rozdali im darčeky, ktoré sme pre nich s láskou vyrobili. Starkí nás vždy čakajú a tešia sa na nás a my sa tešíme, že im môžeme urobiť radosť. Boli aj stretnúť, na ktorých sa deti pripravovali na dlho očakávaný deň, keď do svojho srdiečka prvýkrát prijali Pána Ježiša – nacvičovali piesne, vyberali a skúšali si rúcha, skladali skúšky a všetko krásne zvládli. Na Deň detí naše deti hľadali poklad. Zdolali športové aj tvorivé úlohy a našli krabicu plnú sladkostí. So svojím pokladom ponúkli aj veľké deti – dospelákov a všetci sme si nakoniec pochutnali na bonusovom nanuku. Deň detí sme oslávili ako sa patrí... S príchodom teplého slniečka sa naše stretnúť presunuli von, ku fare. Boli plné hier, pohybu a smiechu. A viete, ktoré hry sú najobľúbenejšie? Uhádli ste - Kráľu, kráľu, daj vojačka! a futbal. Také boli naše stretnúť a bolo nám spolu dobre.

Veľmi pekne ďakujeme. Pane Bože, odmeň všetkým, ktorí nám počas roka pomáhali, boli s nami, darovali kúsok seba a aj niečo zo svojho... A hlavne ďakujeme deťom, našim malým hrdinom, z ktorých si my dospeláci často môžeme brať príklad. Modlíme sa za ne a Prajeme im, aby z nich vyrástli veľkí hrdinovia.

Hurááá, prázdniny sú tu. Piatkové sväté omše a stretnúť pre deti počas prázdnin nebudú, no sväté omše budú, aj Pán Ježiš nás stále čaká... Na deti sa opäť tešíme v dennom farskom tábore pre najmenších v júli od 23. do 27. 7. 2018. Pre školákov v auguste od 20. do 24. 8. 2018 a všetci sa majú opäť na čo tešiť.

Detký tím

SKUTOČNÁ CELEBRITA ANKA KOLESÁROVÁ

Anna Kolesárová sa narodila 14. júla 1928 vo Vysokej nad Uhom ako dcéra Jána Kolesára (prezývaného po mame Hruška) a Anny, rodenej Kušnírovej. Pokrstená bola hneď na druhý deň 15. júla. O desať rokov neskôr stratila mamu, ktorá zomrela na zápal pľúc. Anka, ako jediná žena v domácnosti, mala len staršieho brata, musela prevziať zodpovednosť za domácnosť a nahradiť mu matku. Mala veľa kamarátok, ale teraz kvôli povinnostiam ich už nestihala navštevovať. Preto sa rozhodli, že sa budú schádzať u Kolesárovcov. Spolu potom chodili na sväté omše, ruženec či litánie do blízkeho kostola. Žila veľmi skromne a jednoducho. Dbala o svoju povesť a čistotu. Pravidelne pristupovala k sviatosti zmierenia a Eucharistii. Každú sobotu sa chodili modliť ruženec k susedom Podhorínovcom.

Prišla však druhá svetová vojna a na jej konci v roku 1944 prechádzal cez Vysokú nad Uhom aj front. Boje trvali niekoľko týždňov a vystrašení dedičania sa skrývali v pivniciach. Ján Kolesár-Hruška, Anka a Miško sa spolu so susedmi ukrývali v pivnici pod kuchyňou. Ruských vojakov predchádzal chýr, že v Užhorode rozbili pánicu a teda zásob majú dosť. Anka chodila oblečená v šatách svojej nebohej mamky, aby pôsobila dojmom vydatej ženy a uchránila svoju čistotu.

Pri prehliadke domu jeden opitý ruský vojak našiel pivnicu a ľudí, ktorí sa v nej skrývali. „Haňka, daj mu niečo zjesť, iste je hladný,“ povedal Ján Kolesár svojej šestnásťročnej dcére. Anka počúvala a išla do kuchyne pripraviť niečo vojakovi pod zub. Po chvíli si však všimol, že pod šatami dospelej ženy sa skrýva mladé dievča a začal na ňu naliehať, aby sa mu oddala. Odmietla aj napriek hrozbám, že ju zabije. Vytrhla sa mu z rúk a bežala k otcovi a bratovi do pivnice. Nahnevaný vojak ju nasledoval, namieril na ňu automat a zakričal: „Rozlúč sa s otcom!“ Anka vykričala: „Apočko, zbohom! Ježiš, Mária, Jozef...“ v polovici modlitby vojak vystrelil dve rany, do hrude a do tváre.

Boje neutíchali a tak s jej mŕtvym telom strávili celú noc v pivnici. Na druhý deň neskoro večer ju potajomky a bez kňaza narýchlo pochovali. Zbúchali jednoduchú truhlu z dosák zo stodoly a vykopali plytký hrob vedľa jej nebohej mamky. Pohrebné obrady vykonal farár Anton Lukáč 29. novembra 1944. Hneď po pohrebe do matriky zapísal Hostia sanctae castitatis, teda obeť svätej čistoty. Takisto pripísal, že

krátko pred smrťou pristúpila k sviatosti zmierenia a svätému prijímaniu.

Neskoršia nepriaznivá spoločensko-politická situácia pre Cirkev na Slovensku neumožnila verejne sa zaoberať procesom blahorečenia Anny Kolesárovej, ale existujú vierohodné záznamy, že už v roku 1957 páter Michal Potocký SJ, rodák z Vysokej nad Uhom, zhromažďoval svedectvá o jej živote a smrti. Anna Kolesárová je vzorom príkladného kresťanského života. Jej čistý život je povzbudením a príkladom pre mládež a rodiny. Nápis na náhrobnom kameni výstižne charakterizuje jej krátky ale cnotný život: Radšej smrť ako hriech. Toto jej vnútorné nasmerovanie k Bohu, z ktorého čerpa silu, sa naplno prejavilo v jej hrdinskej odvahe, keď sa postavila proti morálnemu zlu a chránila si svoju dôstojnosť i čistotu aj za cenu obety vlastného života.

Jej hrob navštívia každoročne stovky mladých. Prvé stretnutie mladých na podnet svedectva mučeníckej smrti Anny Kolesárovej sa uskutočnili v roku 1999. Odvtedy sa konajú pravidelné púte mladých do Vysokej nad Uhom. Pápež František 6. marca 2018 podpísal dekrét o mučnícťve Božej služobníčky Anny Kolesárovej, čím umožnil jej blahorečenie. Slávnosť blahorečenia sa uskutoční už toto leto, a to v sobotu 1. septembra 2018 v Košiciach, na Štadióne TJ Lokomotíva Košice a my všetci máme možnosť byť pri tejto jedinečnej udalosti, kedy bude blahoslavená prvá Slovenka spomedzi laikov.

Peter Dziak

KEĎ JE FARNOSŤ AKO JEDNA RODINA

Blížili sa Vianoce 2016 a my sme si doma povedali, že ich prežijeme tak, ako boli tie úplne prvé. Chudobné na všetko hmotné, ale bohaté pre dušu. To bola naša rodinná predstava a dohoda. Čo sa dialo potom, ďaleko prevyšovalo našu chápanosť...

Nastal čas Vianoc a dvere našej „maštaľky“ sa naraz otvorili a dlho sa nezatvárali. Prichádzali „pastieri“ so svojimi darmi. Nemali sme v úmysle vymenovať všetko, čo sme dostali, ale pre vykreslenie Božej a ľudskej dobroty a lásky to robíme. Prvé, čo sme dostali, bol vianočný obruš, ktorý padol na náš stôl atypických rozmerov ako uliaty. Nasledoval stromček, za ním krásna svieca s betlehenským motívom. Tu sa nám zdalo, že sme už dostali vrchovatou mierou. Prišli však ďalšie dary. Vianočné obľátky, balíček s rôznymi dobrotami, ovocie, krabica s trinástimi druhmi koláčov, káva, niečo na prípitok a viacero milých darčiekov pod stromček. Nestihali sme sa čudovať. Už sme len žartovne poznamenali, že nám chýbajú svietielka. Neuveríte, prišli aj tie. Nie hocijaké. Mali možnosť nastavenia farby a boli na diaľkové ovládanie. V nemom úžase sme ďakovali za všetky tieto dary. Predovšetkým však za jeden najvzácnejší - za dar veľkej rodiny.

Prešiel nejaký čas a my sme zázrak jednej rodiny pocítili opäť naplno. Tentokrát na Veľkú noc tohto roku. Kým sme na Vianoce dostali dary od jednotlivcov, ktorí navzájom o sebe nevedeli, na Veľkú noc nás obdarovalo spoločenstvo, o ktorom sme nevedeli my. Bol Veľký týždeň a v jeho strede si Pán povolal nášho otca. V čase, tak ako to vyjadril jeden vzácny človek, keď sú lietačky do neba otvorené. Čo sa dialo

potom, opäť ďaleko prevyšovalo našu chápanosť. Ľudia sa zmobilizovali a pomáhali nám vo všetkom. Ó, nie, tu musíme byť úprimné, urobili všetko za nás. My sme sa len neveriacky pozerali, čo sa to deje. Čas, keď mohli byť všetci spolu so svojimi rodinami, vo Veľkonočnú nedeľu, sa to v kostole a na fare hemžilo dobrodincami všetkých vekových kategórií. Z úzadia sme to pozorovali s úžasom a bolo nám jasné, že práve teraz sme tu doma ako jedna veľká rodina. Ďakujeme za každú iniciatívu, námahu a snahu o to, aby rozlúčka s našim otcom vo Veľkonočný pondelok bola dôstojná. A naozaj bola.

Vďaka vám všetkým, ktorí ste sa zriekli „svojich“ sviatkov, aby tie naše spoločné boli krásne. Ďakujeme za modlitby a obety i za každý prejav sústrasti. Za úpravu kostola, kvetinové výzdoby i kvetinové dary. Vďaka všetkým kňazom za slúženie svätej omše i za ich povzbudivé slová. Jeden z nich to vyjadril takto: „Nemáte bratov, tak sme vám ich prišli nahradiť.“ Vďaka speváckemu zboru za nádherný spev a hudbu, ktoré nám sprítomnili nebo. Ďakujeme kostolníckam, miništrantom a skvelej asistencii. Vďaka tým, ktorí pripravili miestnosť, navarili a napiekli dobroty, aj tým, ktorí obsluhovali, aby naši najbližší nezostali hladní. Ďakujeme susedom, ktorí sa podelili so svojimi veľkonočnými dobrotami. Ďakujeme všetkým, ktorí prišli, no aj tým, ktorí boli s nami spojení v duchu. Ďakujeme aj za každú našim očiam skrytú pomoc. Ďakujeme Bohu za vás všetkých. Jednoducho ďakujeme za to, že sme opäť pocítili, že tvoríme jednu veľkú rodinu. Nech vám to Pán všetkým bohato odmení.

Viera Bradáčová

HUMORNÉ OKIENKO

Istý mladý kňaz sa raz rozhodol, že si vypýta od veriacich názor na svoje kázne. Na konci jednej omše sa preto prítomných v kostole spýtal: „Bratia a sestry, čo hovoríte na moje kázne? Čo myslíte, sú dostatočne zapálené? Nechýba v nich horlivosť? Mám pridať viac ohňa do svojich kázni?“ Vtom sa z lavice ozvalo: „Nie, radšej viac tvojich kázni do ohňa...“

Z farských oznamov: „Témou utorkovej večernej kázne bude hľadanie odpovede na otázku „Čo je to peklo?“ Prídte skôr a vypočujte si skúšku nášho chrámového zboru.“

Pán farár hovorí veriacim: „Na budúcu nedeľu budem kázať o klamstve, a tak, aby sme sa na to dobre pripravili, prosím, aby ste si doma prečítali sedemnástu kapitolu Evanjelia svätého Marka.“ O týždeň sa na začiatku kázne opýta: „Tak koľkí ste si to prečítali?“ Zdvihne sa les rúk a pán farár s úsmevom hovorí: „Výborne. Lenže Evanjelium svätého Marka má len šestnásť kapitol. Takže dnes budeme uvažovať o klamstve...“

Mladé dievča prišlo z rande veľmi smutné. Keď zbadala matku, s plačom jej hovorí: „Daniel sa ma dnes opýtal, či by som sa zaňho vydala.“ „Tak prečo si smutná?“ pýta sa prekvapená matka. „Pretože mi povedal, že je ateista. Predstav si, že on dokonca ani neverí, že existuje peklo!“ „Ale prosím Ťa, kľudne sa zaňho vydaj. My dve mu potom spoločne ukážeme, ako veľmi sa mylí a o existencii pekla rýchlo prestane pochybovať.“

Ktorási suseda bola v nemocnici a tak ju navštívili žienky z Farskej charity. „Čo by si potrebovala, čo by sme ti mali doniesť?“ pýtajú sa jej. „Nič mi netreba, všetko nám tu dávajú,“ odpovedala. „Ale predsa,“ dodala po chvíli zamyslene, „ťažko sa mi večer zaspáva, nemohli by ste poprosiť pána farára, či by mi neposlal pár svojich kázni?“

Pán farár zbadal skupinku chlapcov, ako sa pri kostole hrajú so zápalkami. „Čo to robíte?“ opýtal sa prísne. „Hráme sa na farára.“ odpovedal ktorýsi loptoš. „Na farára?“ opýtal sa udivene náš správca farnosti. „No áno, už sme spievali, trochu sme sa pomodlili, aj sme si o modlitbe vymysleli kážeň. No a teraz si ideme pofajčiť – presne tak, ako to robí aj náš pán farár.“

Pripravil Pavol Stano

15

ŠTATISTIKA

marec – jún 2018

Do spoločenstva Cirkvi boli krstom prijatí:

Edita Haluzová
Laura Čulmanová
Viktória Bodorová
Mia Mária Gajová
Petronela Cvajnigová
Michaela Majerčíková
Nataša Hovančáková

Z našich radov odišli k Pánovi:

Marta Malorecká	Roland Strauch
Štefan Bradáč	Dominik Zábajník
Rastislav Štefkovič	Anton Vlasatý
Oľga Kiššáková	Ján Uhľár
Anna Bachledová	Andrej Jasenčák

Vydáva: Rímskokatolícka cirkev, farnosť Vysoké Tatry. Šéfredaktor: Martin Mistrík. Redakčná rada: Mgr. Róbert Tokár, Mgr. Lukáš Stolárik, Mgr. Dávid Sklarčík, Peter Dziak, Eva Puškárová, Zuzana Bradáčová. Jazyková úprava: Adriana Kruppová. Cenzor: Mgr. Róbert Tokár. Tlač: Tlačiareň Kubík Námestovo. Imprimatur: Mons. prof. ThDr. František Tondra, spišský diecézny biskup; BÚ 30. 3. 2004, č. 4/2004. S povolením OU, odbor všeobecnej vnútornej správy v Poprade, reg. č.: 1/203. Adresa redakcie: Rímskokatolícka cirkev, farnosť Vysoké Tatry, Nový Smokovec 113, 062 01 Starý Smokovec; e-mail: ratolesttatry@gmail.com. www.rkctatry.sk. Redakcia si vyhradzuje právo výberu a úpravy príspevkov.

Náklad: 321 ks. Nepredajné. Fotografie internet a archív.

„Aby všetci boli jedno“

Jn 17, 21

-
- 10.00 **Odpustová svätá omša**
hlavný celebrant - predstavený kláštora Benediktínov
v Sampore otec prior Vladimír Kasan OSB
- 12.00 **Guláš**
- 13.00 **Hry rodín**
- 14.30 **Modlitby matiek**
- 15.00 **Pobožnosť k svätému Petrovi a Pavlovi**
- 15.45 **Farský zbor Te Domine**
- 16.15 **Prezentácia birmovancov**
- 16.45 **Káva a muzika**
- 17.00 **Svätá omša**
presunutá do kostola
v Starom Smokovci

DEN

FARNOSTI

1. júl 2018

Nový Smokovec

Rímskokatolícka cirkev
farnosť Vysoké Tatry
www.rkctatry.sk